

Referaten

RUBRIEK 6. Boschhuishoudkunde (waaronder beheer, handel, recht, wetgeving en arbeid).

Die Anbauschlacht in der Forstwirtschaft. E. Krebs. Schweiz. Z. f. F. 7/8, 171—176, 1942.

Wanneer de landbouw door den noodgedwongen is meer producten te leveren, dan wordt hier een hogere prestatie van den landbouwer geëischt. Wanneer echter van den boschbouw meer gevraagd wordt dan de gewone jaarlijksche houtopbrengsten, dan is dit niet anders dan een sterker ingrijpen in den houtvoorraad, waardoor de voorziening van hout voor de komende jaren in gevaar kan worden gebracht.

Wel is er kans, dat er na den oorlog weer steenkool in Zwitserland zal worden ingevoerd, maar invoer van rondhout en papierhout zal voor langeren tijd en misschien in het geheel niet meer plaats vinden. Want ook de houtvoorraden der uitvoerende landen zijn in de oorlogsjaren duchtig aangesproken. Er moet dus niet verzuimd worden te streven naar een hoogere houtproductie, zoodat het ingrijpen in den normalen houtvoorraad niet langer behoeft te duren dan hoog noodig is.

Hier toe worden de volgende maatregelen aanbevolen:

1. Intensievere cultuurmaatregelen. Geen vierkante meter mag onbezet blijven. In de jaren 1921 tot 1940 werden in Zwitserland jaarlijks 15 miljoen boschplanten gebruikt en 2700 kg zaad, doch er is meer noodig, zoodat het noodzakelijk is, dat het kweekerijbedrijf wordt uitgebreid. Waar de natuurlijke verjonging niet dicht genoeg is opgekomen, moet ze sterker dan tot dusverre, worden doorgeplant. Dan kunnen tevens houtsoorten, die er langs natuurlijke weg niet gekomen waren, en toch gewenscht zijn, worden ingebracht. Aan de zaadwinning moet meer aandacht worden besteed.
2. Winning van zaad van boomen van goed ras moet nog veel intensiever worden uitgeoefend dan tot dusverre. Particuliere boschbezitters moeten worden verplicht in zaadjaren voldoende zaad te leveren. In elk canton moeten de bosschen van goed ras van te voren zijn aangegeven.
3. Versnelling van het tempo van hervorming der „Mittelwaldungen“, voor zoover deze minderwaardig zijn. Er zijn er nog te veel waarin geen enkele harde houtsoort wordt aangetroffen.
4. Bevordering van den aanplant van harde houtsoorten als eik, esch, eschdoorn, iep en van lork en pijnboom. Den eenzijdigen aanplant van sparrenbosschen zooveel mogelijk achterwege laten.
5. Intensiever en deskundiger beheer van de particuliere bosschen. Er is een oppervlakte van 280.000 ha particulier bosch en deze levert per ha ongeveer de helft van wat de federale, cantonnale en gemeentebosschen opbrengen. Wanneer hier de jaarlijksche aangroei per ha met 2 m³ kon worden verhoogd, zou dat een meeropbrengst aan hout van 560.000 m³ per jaar beteekenen. Verder kunnen deze bosschen door ontwatering, aanleg van wegen, afronding en samenvoeging van ongunstig gelegen en gevormde perceelen veel productiever gemaakt worden.
6. Bepierking van den wildstand. Vooral in particuliere bosschen wordt slecht omheind en zijn vaak de harde houtsoorten niet omhoog te krijgen. Men komt daarom weer tot aanleg van sparrenbosschen. Al deze maatregelen zullen geld kosten en op weerstand stuiten, maar,

wanneer de opbrengsten der Zwitsersche bosschen niet hooger worden, is de overmatige aankap van de laatste jaren voor het nageslacht niet meer te verantwoorden. de K.

Zur Frage der Waldrodungen. Jungo. Schweiz. Z. f. F. 7/8, 177—180, 1942.

De ontginning van bosch tot bouwland houdt thans de Zwitsersche boschbouwers in hooge mate bezig. De boschoppervlakte is bij de wet vastgesteld en mag niet voor andere doeleinden worden gebruikt, zonder wetswijziging. In 1941 had men besloten 8000 ha bosch te doen vallen voor verbouw van landbouwgewassen. Dit is geschied, maar het heeft moeite gekost. Thans is besloten nog 100.000 ha voor land- en tuinbouw gereed te maken en hiervan zal de boschbouw 10.000 ha moeten leveren, waaronder een deel uit het banbosch.

Dit laatste heeft wel eenige aandacht getrokken, ofschoon de boschbouwers goede patriotten zijn en ze weten, dat het Zwitsersche volk vóór alles voor hongersnood moet worden behoed. Deskundigen hebben vastgesteld, dat de genoemde 100.000 ha er niet moeten komen, maar de boschbouwers kunnen niet begrijpen, dat, terwijl men in 1941 besluit de verloren 2000 ha bosch door bebossching in het banwoudgebied te compenseren, men nu weer het banbosch komt opeischen. Bij de bekendmaking van het eerste plan werd uitdrukkelijk vermeld, dat voor het rooien slechtgroeiende of versnipperde boschtereinen zouden worden aangewezen. Ook thans zal men zich weer zooveel mogelijk daartoe bepalen, maar de mogelijkheden zijn begrensd. Zoo (zullen er ook bosschen moeten verdwijnen die om klimatologische en andere redenen in de bergen niet gemist kunnen worden.

Men vraagt zich af of deze gronden *blijvend* voor den boschbouw verloren zijn of *tijdelijk*. Men vergete niet, dat het er om te doen is den oogst van landbouwgewassen te verhoogen en niet om de oppervlakte uit te breiden. Trouwens, de ontgonnen banbosschen zullen geen groote opbrengsten leveren. En dan nog, wanneer ze tijdelijk voor land- en tuinbouw beschikbaar worden gesteld, dan is bebossching daarna nog niet altijd terugkeer tot den vroegeren toestand, want door scheikundige-, physische- en biologische verandering van den grond is men dan aangewezen op aanleg van zuiver sparrenbosch, waarbij reeds vroeger zooveel leergeld betaald werd. Men denke aan sneeuw- en stormschade en aan roodvuur.

De nadeelen aan het rooien der bosschen verbonden worden anderzijds weer gedeeltelijk goed gemaakt door het feit, dat men de blijvende bosschen niet zoo sterk behoeft aan te spreken. Door de zeer groote houtopbrengsten die in deze oorlogsjaren van het bosch zijn geveerd zijn groote gebieden aan den grens hunner draagkracht gekomen. De ruime stand der boomen doet schade verwachten door sneeuw, storm, zonnebrand, er is groot aanwasverlies en de takreiniging vindt onvolkomen plaats, met als gevolg knoestig hout.

Zal men echter wrokkelijk tot het rooien van 25.000 ha bosch overgaan, dan zal het een groot belang wezen deze oppervlakte later weer aan den boschbouw terug te geven. de K.

Voor dit onderwerp leze men de volgende referaten in het Ned. Boschb. Tijdschrift: 2, 89—90; 4, 168—170; 5, 240—241; 6, 306—307; 8, 408—409 en 10, 531—532, 1941, alsmede 8, 383—384, 1942.